

kommer af Forslag og Beregninger ude fra Kommissionerne, fra Sagkundskaben. Det vil jeg reagere paa det stærkeste imod. For mig er det ikke nok, at Sagkundskab og Kommissioner ud fra de Synspunkter, som de nu gør gældende i deres Arbejde, anbefaler dette eller hint, og at det saaledes bliver forelagt for Rigsadgen. Jeg maa hævde — og jeg tror for øvrigt ogsaa, at den højtærede Trafikminister og hele Rigsdagen vil give mig Ret —, at Rig-dagens Pligt og Ansvar i de forskellige Spørgsmaal, der kommer til at foreligge, formindskes ikke ved, at Sagerne er forberedt i Kommissioner eller paa anden Maade af Sagkundskaben udenfor Rig-dagen. I Kraft af den høje Stilling, vi indtager som Medlemmer af dette høje Tirg, har vi Ansvaret i første Linie, og vi kan ikke skubbe os ind under nogen som helst Art af Sagkundskab; det er os, det Hverv er betroet at optrække Grundlinierne i vort politi ke Liv baade i den ene og i den anden Retning; og det kommer vi ikke udenom. Jeg vil ogsaa haabe, at Rig-dagen her paa det bestemteste vil hævde, at saaledes er det og maa det være, og vi kan ikke fra de forskellige Partiers Side her kaste Kommissionstandpunkter og Sagkundskabens Standpunkter i Ansigtet paa hinanden og mene, at vi dermed slaar afvigende Opfattelser af Marken. Der har været ført megen Kritik ude i Offentligheden — for Resten maa jeg sige ikke mindst indenfor den Del af Offentligheden, hvoraf Venstre er udgaaet — over disse Kommissioner, og man har meget vanskeligt ved at se Nyttens ved dem. Jeg har ikke taget Del i denne Kritik og agter heller ikke her at uddybe eller skærpe den; jeg vil blot pege paa, at den har været til Stede, og det er ikke uberettiget, at den kommer til Stede, hvis Offentligheden faar et Indtryk af, at Rigsdagen i for høj Grad vil underkaste sig Sagkundskaben. Med Henblik paa hvad jeg har sagt om Baggrunden for Sagkundskabens Autoritet, naar den anstiller sine Beregninger — og jeg udtalte udtrykkeligt: Foretagender indenfor Statsforvaltningen —, saa vil jeg fastholde dette; og jeg vilde endogsaa, da den højtærede Trafikminister opfordrede dertil, sige, at jeg kan i saa Henseende paa mange Punkter henholde mig til, hvad den højtærede Trafikministers egen Kollega, den nuværende højtærede Forsvarsminister, Gang paa Gang har udtalt som Venstres Finanslovdorfer, saaledes i Efteraaret 1921. Da sagde den nuværende højtærede Forsvarsminister: „Vi har adskillige Eksempler paa, at man indenfor de forskellige Admini-

strationer ikke har taget det saa nøje med, hvor meget det vilde koste Staten. Jeg tænker f. Eks. paa de store Byggeforetagender, som vi ikke mindst i de senere Aar har sat i Værk. Vi ser dér, at man ikke alene er kommet til naturlige Overskridelser“ — altsaa saadanne Overskridelser, som i Henhold til, hvad den højtærede Trafikministers gjorde gældende, skyldtes Prisstigninger ude i Erhvervslivet — „men at der undertiden er blevet forlangt ganske meningsløse Beløb til disse offentlige Bygninger, hvor man i mange Tilfælde uden at komme til Bevillingsmagten har ladet det ene Hundrede Tusinde rulle efter det andet. Jeg gør saaledes opmærksom paa den Forhandling, der her i Rigsdagen fandt Sted angaaende Jernbaneskolen, hvortil der var bevilget ca. 100 000 Kr., og hvor vi her i Rigsdagen fik en Regning paa over 1 Million“ — altsaa en Stigning paa mere end 10 Gange; der har aldrig været saa stor en Stigning i den almindelige Bevægelse indenfor Erhvervslivet. — „Et andet eklatant Bevis paa, hvorledes Millionerne ruller ved store Statsbyggeforetagender; har vi i det militære Hospital, hvis Opførelse blev vedtaget i 1916, da det ærede Medlem Hr. Munch var Krigsminister, og hvortil Udgifterne i det hele var anslaaet til at andrage 1½ Mill. Kr., medens vi nu har faaet meddelt, at for saa vidt denne Bygning skal gøres færdig, maa der stilles indtil 6 Millioner, nøjagtigt 5,8 Millioner, til Raadighed.“ Jeg skulde mene, at det er Eksempler, der taler udmærket for sig selv og ikke behøver at uddybes videre, og jeg skulde mene, at disse Eksempler sammen med flere andre afgiver en udmærket berettiget Baggrund for den Udtalelse, jeg fremsatte, at naar vi staar overfor Projekteringen af et saadant Foretagende, som her er Tale om, maa man i Rigsdagen være forberedt paa, at der kan finde store, meget store Overskridelser Sted; og jeg vil endogsaa sige, at Rigsdagen har vel overfor dette udviklede Projekt ikke Ret til bagefter at bebrejde Sagkundskaben, at den ikke kunde trænge til Bunds i det. Jeg gjorde i Gaar i min Tale Sagkundskaben den Indrømmelse, at jeg kunde godt forstaa, at den kunde tage fejl, og at det kunde komme til at dreje sig om mange Millioner, men saa maatte Rigsdagen være saa meget mere forsigtig med at give sin Tilslutning til Foretagendet, for naar det først en Gang er paabegyndt, maa det føres igennem, og saa vil det næsten være ligegyldigt, hvad det koster. Jeg kan ud fra disse Bemærk-